

hed, ikke som følge af autorisationsordningen mistede deres erhvervsgrundlag. Formålet med overgangsreglerne var først og fremmest, at disse personer skulle få tid til og mulighed for at gennemføre en uddannelse eller ansætte en autoriseret optiker.

Efter lovens ikrafttræden i 1994 meddelte Sundhedsstyrelsen midlertidigt autorisation til 32 personer. Én af disse personer har efterfølgende modtaget varig autorisation på baggrund af supplerende dokumentation, så det er faktisk en særordning for 31 personer, vi taler om i dag.

Optikerfagets Fællesudvalg udbød i 1995 kurser, der var specielt relevante for midlertidigt autoriserede optikere, men kun to af de midlertidigt autoriserede optikere deltog. Kurserne blev ligeledes udbudt i 1996, 1997 og 1998, men måtte aflyses på grund af manglende tilmelding. Ingen af de midlertidigt autoriserede optikere har i perioden fra 1994 til 1999 søgt optagelse eller indstillet sig til eksamener eller spurgt, om skolerne kunne afholde specielle kurser for dem.

For mig er det store spørgsmål i denne sag derfor, om det er forsvarligt med hensyn til både sikkerhed og service over for forbrugerne at meddele permanent autorisation til personer, som ikke har den påkrævede uddannelse og heller ikke har fundet det formålstjenligt at forsøge at få den.

Forslagsstillerne mener, der bør etableres nogle grundlæggende kurser for de pågældende personer, således at de har mulighed for at deltage, og man mener, at kurserne ikke bør afsluttes med en eksamen, men at der blot bør være mødepligt. Jeg forstår nok ikke helt begrundelsen for dette. Det skal være grundlæggende kurser, men kurserne bør ikke afsluttes med eksamen. Er man nervøs for, om de pågældende optikere kan bestå eksamen med grundlæggende kurser i optik? Her har jeg mine tvivl.

Kan det være rimeligt at tildele permanent optikerautorisation til personer, som ikke kan bestå en eksamen i grundlæggende kurser om optik? Hvis vi med hensyn til autorisationer først og fremmest skal tænke på brugerne, er jeg usikker i denne sag. Vil brugerne virkelig få sikkerhed og service, hvis de, der udfører den optiske service, ikke engang kan bestå en eksamen i grundlæggende kurser med optik?

Jeg vil overveje min stilling, for hvis vi vedtager dette beslutningsforslag, siger vi dermed

samtidig, at de optikere, der alligevel ikke fandt det formålstjenligt at ajourføre deres uddannelse i den mellemliggende periode, bare kan fortsætte, og samtidig behandler vi de øvrige optikere uanstændigt, idet vi siger, det er spild af tid, at de har taget deres eksamen. Samtidig har vi ikke taget de normale hensyn til forbrugerne.

Jeg vil meget gerne være med til en positiv behandling af forslaget i udvalget, men jeg er meget skeptisk over for forslaget.

Ester Larsen (V):

Som det klart er fremgået, har en række partier lagt dette beslutningsforslag frem for at få repareret på en tidligere lov, og man bør lige mærke sig, at den lov, det drejer sig om, er en lov, der er lavet med 17 års tilbagevirkende kraft. Det sker også indimellem, at virkeligheden viser, at der er et behov for justeringer af lovgivningen.

Da man vedtog loven om autorisation af optikere, var man klar over, at der var en mindre gruppe, som kom i klemme, fordi de ikke kunne leve op til de formelle uddannelseskra- v, og det drejede sig, som det har været nævnt, om ca. 30 personer. Vi har haft besøg af nogle af dem i Sundhedsudvalget, og de har redegjort for, at deres situation rent faktisk udelukker dem fra at bruge lovens meget snævre mulighed for at få en varig autorisation.

Jeg synes, at nogle af de indlæg, der har været, ligesom har bagatelliseret, hvad det er for en uddannelse, der er tale om. Det er imidlertid en fuld svendeproe, der skal aflægges. Man får alene merit for den praktiske uddannelse, så der er ikke noget med, at man bare har kunnet følge de kurser, der har været specielt udbudt. De kurser, der er tale om, er kurser, som ikke har været kompetencegivende, så jeg tror, der er en misforståelse hos en del ordførere med hensyn til, hvad det i realiteten handler om.

De pågældende optikere har ikke kunnet undværes i deres forretninger i de 2½ år, som det kræver at følge den teoretiske undervisning, og de fleste har formentlig ikke en omsætning, som vil kunne bære en ekstra lønomkostning til en uddannet optiker. De reelle muligheder for at gennemgå den krævede efteruddannelse er derfor helt illusoriske.

Det bør også tages i betragtning, at der ikke foreligger nogen sikkerhedsrisiko for forbrugerne. Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, erkendte man allerede dengang, at skadesynspunktet ikke vejede tungt, og man